

PEMBE OTOBÜS

MEHMET ANIL

2008

YUNUS NADI
ROMAN
ÖDÜLÜ

♥ can
roman

MEHMET ANIL
PEMBE
OTOBÜS

© 2007, Can Sanat Yayınları Ltd. Şti.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 2007

3. basım: Ocak 2014, İstanbul

Bu kitabın 3. baskısı 1 000 adet yapılmıştır.

Yayına hazırlayan: Faruk Duman

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Tasarım (www.lom.com.tr)

Kapak baskı: Azra Matbaası

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi D Blok 3. Kat No: 3-2

Topkapı-Zeytinburnu, İstanbul

Sertifika No: 27857

İç baskı ve cilt: Ayhan Matbaası

Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. Gelincik Sokak No: 6 Kat: 3 Güven İş
Merkezi, Bağcılar, İstanbul

Sertifika No: 22749

ISBN 978-975-07-1849-6

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

www.canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 10758

MEHMET ANIL
PEMBE
OTOBÜS

ROMAN

2008 YUNUS NADİ ROMAN ÖDÜLÜ

♥can

Mehmet Anıl'ın Can Yayınları'ndaki diğler kitapları:

Geri Gelmemek Üzere, 2003

Bitik, 2005

Forbes Cinayetleri, 2009

Edep Ya Hû, 2012

Bir Perişanlık Hali, 2013

MEHMET ANIL, 1962 yılında İzmir'de doğdu. İstanbul Özel Saint-Joseph Fransız Lisesi'nde okudu. Ege Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi'nden mezun oldu. AIESEC bursuyla İtalya'da Credito Italiano'da bankacılık üzerine staj yaptıktan sonra Türkiye'ye döndü. 1989 yılında kendi şirketini kurdu. 2001 yılından bu yana yalnızca edebiyatla ilgileniyor. *Pembe Otobüs* romanıyla 2008 Yunus Nadi Roman Ödülü'nü kazanan Mehmet Anıl, yaşamını İzmir'de sürdürüyor.

hepinize

Sevgili okur. Romanın esenliği bakımından elindeki kitap bitene kadar İsmail'i oyalamamanı önemle rica ederim. Şimdilik, özür dileyerek, onu bir süreliğine alıkoyuyorum. Kitap bitene kadar. Bir de, "İyi" sözcüğünün geçtiği tümceleri dikkatle okumanı öneririm. Kolaylaştırmak için daha uygun bir sözcük kuşkusuz kullanabilirdim, ama bu doğru olmazdı. Başlarda biraz karışık görünse de okura düşen görevler de var.

BİR

Gece

Bekliyoruz...

Kurtar beni İsmail. Çek çıkar beni buradan, uçur, götür başka bir yere, kimsenin beni tanımadığı, mutsuz olmayacağım bir yere. Bunu yapabilir misin? Kolay değil, biliyorum, gücünün çok ötesinde bir istek bu belki. Ama aklıma senden başkası gelmiyor. Yardımına ihtiyacım var. Hiç olmadığı kadar. Sana benim kadar iyi davranan başka biri olmadığını biliyorsun değil mi? Benim, ikide bir öteberisini kaybeden unutkan teyzeler gibi sorumluluğumu tavsamadığımı da biliyorsun. Onlar seni göndermeyi hep unuttular, biliyorsun. Oysaki biricik ödülün buydu. Günlerce boşu boşuna aranıp durduğunu, aramaktan değil bulamamaktan sıkıldığını, yorgun düştüğünü de biliyorsun. İşleri görülene kadar. Ondan sonra unutup giderler, biliyorsun. Ben kurtarırım. Önce-leri aklıma düştüğünde yapardım bunu, şimdi düzenli olarak her pazar gecesi, biliyorsun...

Ne işim var İsmail burada benim? Herkesin merak ve endişeyle beklediği bu soğuk kış gecesi ben korkuyorum. Neşeli görünseler de diğerleri de korkuyor aslında. Duygularını belli edip etmemek arasında gidip geliyor-

lar. Bir rüzgâr esiyor, herkes korktuğunu içtenlikle kabullenmenin tatlı ama sahte tevazusuyla heyecanlı itiraflar yapıyorlar, başka bir esintideyse; “aklı başında insanlarız canım, ne var bunda” şişinmesinin neşeli kıkırdamaları kaplıyor salonu. Benim dışımda herkesin duyguları kendiliğinden işbirliği etmişçesine aynı salınımı gösterirken, ben, istikrarlı bir biçimde hep çok korkuyorum. Hem öyle sıradan bir endişe de değil, ölesiye korkuyorum. Az önce bana, “ne işim var burada” dedirten de işte bu onulmaz korkudur. İyi biliyorum ki diğerlerinin korkusu, gerçekte yüz yüze gelmek arifesinde olmanın, bilinmeyen korkusudur. Bilinmeyen bilinene dönüştükten, çok değil beş dakika sonra hiçbirinde korkudan eser kalmayacak. Neşeyle kucaklaşıp gülüşecekler. Ama ben o sırada daha çok korkuyor olacağım.

Dışarısı buz gibi ama yağmur yok. Var da, incecikten bir çisenti. Rüzgâr, damlaların savruluşunu hızlandırdığı için çok yağıyormuş duygusu veriyor. Az önce hava almak bahanesiyle verandaya çıktım, yüzüme sudan iğnecikler battı. Karanlık ağaçlar rüzgârın altında canlıymış gibi eğilip bükülürken dile gelip esrarlı sözler hışırdıyorlar kulağıma. Ağaçların suçu yok, onları kışkırtan rüzgâr. Gece, yorgun ağaçlar ve rüzgâr: Korkunun sadık bileşenleri. Ağaçlar bakımsız, köklerden filizlenmiş yeni dallar arapsaçı kümeleri gibi sarmışlar gövdelerini. Bahçe tümüyle bakımsız. Çalışkan bir bahçıvan, bahçeyi üç günde düzene sokuverirdi ama hiçbirimiz bu kadarına gerek olduğunu düşünmedik. Kolay değil, o günden bu yana eve uğrayan olmamış. O uğursuz olaydan çok değil bir hafta sonra, bahçenin köşesindeki müstemilatta dört başı mamur yaşayan göçmen kâhya tası tarağı –ve kim bilir daha neleri– yüklenip gitmiş. Kaç sene oldu? On altı? On yedi?

Evi şöyle bir toparlamakla yetindik. Yalapaşap bir ba-

dana ve köşe bucak temizlik, o kadar. Bu da az buz tutmadı hani. İki katlı ev, yetmişli yılların başında babası namlı müteahhit olduğu için zamanın şartlarına göre oldukça büyük inşa edilmiş. Denizin dibinde. O yüzden tahribat da fazla olmuş, tuzlu su ve rüzgâr her yanı habis bir ur gibi çürütmüş. İki hafta önce eve ilk girdiğimizde sıvalar duvar diplerinden kabarıp pençe pençe dökülmüş, kapı kulpları, avizeler, metal biblolar, güneş biçimindeki eski moda duvar saatinin sivri sarı mızrakları, elektrik düğmelerinin iç aksamı oksitlenmiş, panjur tah-taları şişmiş, her yanı keskin bir rutubet kokusu kaplamıştı. Ve her tarafta fare pisliği ve ölüp kurumuş yüzlerce böcek ve toz... Salonun kör duvarını boydan boya kaplayan dev maun büfenin tam ortasındaki yetmiş iki ekran ahşap kasalı siyah beyaz Saba televizyon hâlâ çalışır durumda. O zaman, anımsıyorum, yeni aldıldılar, kıskandıydık. Kim fark edemedim, bir aralık televizyonu açıp haberlere baktı. Ses anlaşılır olsa da görüntü karlıydı. Çatıdaki yıkık anten kalıntısı da iyice oksitlenmiş olmalı.

Aradan geçen onca yıldan sonra, genişleyen kentle birlikte çevrede çok katlı binalar inşa edilmiş olsa da burası bir yazlık aslında. Belediye otobüsü şimdi kapının önünden geçiyor. Durak, az ilerideki mezarlığın hemen önünde. Ne var ki biz, buranın bir zamanlar yazlık olduğunu aklımızdan hiç çıkarmamalıyız. Bu çok önemli. En azından bu gece için.

Ah İsmail, duygularım nasıl da karmakarışık. Az önce telefon geldi. Yola çıkmak üzereler. Onu almaya, Ali'yle birlikte Gülşen'in şu tatlısı marjinali kocası gitti. Aslında kıdem hesabına göre benim gitmem gerekirdi ama istemedim. Bir süre daha düşünmek istedim. O gelene kadar. En yakın arkadaşı olduğum için, benim gitmem daha doğru olurdu ama gitmedim. Evdekiler hoş

karşıladılar, “Sen gitme, daha iyi,” diye anlayışla desteklediler. Ali’nin gitmesi iyi oldu. Bence aramızdaki tek iyi insan o. İçi dışı bir. Zor durumların en uygun adamı. Her durumda doğal davranmasını biliyor. Bilmek olmaz da, işte öyle, kendiliğinden. İyi ki Ali gitti, çünkü Gülşen’in tatlısı marjinali kocasından nefret ediyorum. Gülşen’i de kendine benzetti. Her koşulda neşeli ve atak görünmek gibi bir zorunlulukları varmış gibi buraya da motosikletle geldiler. Kapıdan içeri şen bir patırtıyla girip milleti hararetle selamladılar. Böyle bir günde bile ilgi çekmeyi akıl edebiliyorlar. Karıkoca hoyrat Harley Davidson’cı kıyafetlerine bürünmüşler, piknik eğlencelerinin sözde serüven tutkunu başrol oyuncularını... Ne var ki yepyeni çizmelerde serüvenin sıyrığı bile yok, kıyafetler ağır işe gelir görünse de şık ve ütülü, zincirler pırl pırl, adam kulağına yeni taktırdığı küpeyi göstermek için saçını atkuyruğu yapmış, boyunlarda alacalı eşarplar, biz farklıyız abi! Sevsinler.

Buna gerek yoktu ama ben gene de, “Ali sen git,” dedim. O zaten gitmek zorundaydı, ama bir yerde vekilim olduğunu diğerlerine vurgulamak istedim sanırım. Ali’nin arabasıyla gittiler. Giderken de, tatlısı marjinali yan koltuktan, Allah razı olsun hepimizi yatıştırıcı jestler yaptı. Oysa yalnızca fotoğraflarından tanıyor onu. Bir de anlatıklarımızdan. Kendi kendini görevlendirdi. Şimdi sağ yumruğunun başparmağını havaya kaldırmış bize doğru sallıyor. Kaşlarını çatıp dudaklarını da büzmüş: İş ciddi, her şey kontrolü altında, endişelenmemize gerek yok. Tatlısı marjinali! Neyse ki Ali düşünceli. Güven veriyor.

Demir

Demir'i bekliyoruz İsmail. Arkadaşım, canım kardeşim Demir'i. Kaç yıl geçti aradan? On altı? On yedi?

Öğlene doğru toplandık burada. Demirlerin Çeşme'deki yazlık evinde. Cumartesi diye rahat oldu. Çocuğu olanlar, çocuklarını büyüklerine bırakmayı başarıyla ayarladılar. Tatlısu marjinaleri dışında herkes enikonu sözleştiğimiz saatte geldi. Onlar bir saat sonra. Bana sorsan bir ağacın arkasında gizlenip herkesin geldiğinden emin olmayı beklemişlerdir. Bir tatil toplantısıymış gibi olsun istedik. Herkes yiyecek bir şeyler getirdi. İçki de var ama kimse bir-iki kadehten fazla içmedi. O da rahatlamak için. Ben, daha hiç içmedim. Aklımın her zerresine gereksinimim olacak gibi geliyor; ama beynim düşünme yetisini sanki birden yitirivermiş gibi bomboş. Şimdilik burada ne kadar kalacağımızı bilmiyoruz.

Evde altı çift, bir de ben on üç kişiyiz. Hesaba Demir'i almaya giden Ali ve tatlısu marjinalini de katıyorum. Bir tek o dışarıdan. Grubumuzda herkes birbiriyle evlendi. Gülşen, grupta bekâr erkek kalmayınca, mecburen kalktı bu işgüzarla evlendi. Onun kafasında biri değildi aslında. Neden bilmem, evlenir evlenmez kocasını arkalarcasına onun gibi davranmaya başladı. Beyhude bir savunma bence. Gene de iyi kız. Kocasını yanında yok-

ken önceki davranışlarını bağışlatmak istercesine alçak-gönüllü bir görüntü çiziyor şimdi evde.

İçeride duramıyorum İsmail, boğuluyorum. Bahçeye bu kaçınıcı çıkışım. Her defasında içeriden iyi niyetli biri kolunu omzuma dolamak için yanıma geliyor ama benim amacım yalnız kalmak. Hem yalnız kalmak istiyorum hem de sığınmak için birini, seni arıyorum.

Bu grubu bir araya ben getirdim sayılır. Bir yanda üniversiteden sınıf arkadaşlarım, diğer yanda Demir, ilkokul arkadaşım. Ortada ben. Dengede duran dengesiz bir terazi gibi görünmesinin nedeni senin Demir'i tanımamış olmandır İsmail. Aslında belki en iyi sen tanıyorsun onu, kim bilir! Demir hepimizin hayatında kısa zamanda bir fırtına gibi esti. Onu üniversite kampusundaki kafeteryaya çağırıp sınıf arkadaşlarımla tanıştırdığım gün, hepimizin lideri olacağını o dakika hissettik. Erkekler rahatsız oldu, kızlar âşık. Kısa sürede eğri ve doğru onun kararlarına göre belirlenir oldu. İtiraf edemesek de ağzının içine bakıyorduk. Kızlar bu konuda daha rahattılar. Ama erkekler, açıktan açığa mücadele etmeyi göze alamadıkları için arkasından konuşmakla yetiniyorlardı. İstemesek de, bir süre sonra onun beğendiğini beğenir, sevmediğinden nefret eder olduk. Demir'in hayatta ne yapmak istediğini hiçbir zaman anlayamadım İsmail. Aslında buna zamanım da olmadı. Sürekli olarak fikir –dolayısıyla üniversite– değiştiriyordu. Yalnızca ne yapmak istemediğini biliyordu: baba mesleği. Tıp fakültesiyle başladı, su ürünlerinde okurken felsefeyle ilgilendi, en son hepsini bırakıp konservatuvarda kompozitörlük okumayı planlıyordu, olmadı. Kendi durumunu neşeyle, aşağı doğru inen bir eğri olarak tanımlarken, dibe yaklaşmaktan zevk alır gibiydi. Başkalarının dibi, ona zirve gelirdi.

Liderliğin olmazsa olmaz koşulu: Kırmaktan çekin-

mezdi. En çok da beni. Arkadaşlığını yitirmeyi göze alamadığımız için alttan alan hep biz olurduk. Onurumuzu fazla zedelemeyen gönül almanın türlü türlü biçimlerini geliştirdik. Gençken böyle şeyler daha kolay oluyor. Kimi duymamış gibi yaptı, kimi sınavların yoğunluğuna sığınıp unutmış gibi, kimi sözde geniş gönüllülük ayaklarına yatıp, özür falan dilemediği halde affetmiş göründü. Sonunda işimizi kolaylaştıran bir formüle hep birlikte ulaştık – bulduk demiyorum, çünkü bu kendiliğinden oldu. Ruhsal dengesinin bozuk olduğuna –normal olmadığına– karar vererek rahata erdik. Böylece kimsenin alınmasına, kırılmasına, daha önemlisi onurunu boş yere tehlikeye atmasına gerek kalmadı.

En iyi dostu bendim. Bu, sanırım, daha çok benim çabamla olmuştur. Onun benim dostluğumu kazanmak için özel bir niyeti olmadığını, on yedi yıl sonra, bu hüznü verandada durmuş, rüzgârda oynaşan karanlık dallara bakarak sigara içerken kabulleniyorum. Bu fazlasıyla özverili dostluğu başka herhangi birine gösterseydim, o da beni aynı derecede severdi. Şimdi düşünüyorum da, kendi var ettiğim bir dostluğa inanıp peşinden gitmişim. Ona gelince, kayıtsız kalmayı kendine yakıştıramamıştı herhalde. Bilmiyorum.

Bekliyoruz.

On yedi yıl sonra ilk kez göreceğiz Demir'i. Tahmin ediyorum o da bizi. Özel bir karşılama ortamı (eski plaklar falan) hazırlamayı düşündüysek de, dikkate alınması gereken o kadar çok ayrıntı çıktı ki vazgeçtik. Kızlar bu konularda daha hassas. Sevdiği yemekleri falan yapmışlar. Bence yemek konusu tam bir bilinmez. Belki özel bir perhizi falan vardır. Sonuçta aç geleceğini de sanmıyorum ya, neyse.

İki yıl önce, yani o talihsiz olaydan iki yıl önce bek-

lenmedik bir biçimde babasını kaybetmişti Demir. Baktan bir trafik kazası. Mermer bakmaya gittiği ocaktan dönerken virajı alamayıp arabasıyla denize uçmuştu. Anımsıyorum, uzunca bir süre borçlarından dolayı intihar ettiği konuşuldu Nejat Amca'nın arkasından; ama bu doğru değildi. Yola yeni mıcır dökülmüştü. Babasının ölümünden çok, devam eden o büyük inşaat kafasını kurcalıyordu Demir'in. İnşaat işinden nefret etse de, o boyuttaki bir işi yarıda bırakmak aileyi ciddi bir mali sıkıntıya sokabileceğinden, tek evlat olarak sorumluluktan kaçamayacağını güzellikle kabulleniyor, işin zorluğundan çok, inşaat işine –ve para kazanmanın çekiciliğinetakılıp kalmaktan korkuyordu. İşin güçlüklerine metelik verdiği yoktu. O dönemi ben de iyi değerlendirdim. Bu acı olay aileye yakınlaşmak –yaranmak mı demeliyim– için bulunmaz bir fırsat oldu benim için. Derslerimi akşam pahasına Demir'in sağ kolu gibi şantiyeye gidip geliyor, Semihanım Teyze'ye ikinci bir evlat gibi vefa gösterilerinde bulunuyordum. Semihanım Teyze, Allah rahmet eylesin, beni çok severdi. Ne garip, bu gece, kalkıp bir de utanmadan kadıncağızın sevgisini sorgulayacağım aklıma gelir miydi? Ah şu deli rüzgâr, ağaçları olduğu gibi beni de mi kışkırtıyor? Sevmeyecekti de ya ne yapacaktı?

Nejat Amca'yla her konuşmamızdan sonra karnımın acıktığını hissederdim. Az önce kebab yemiş gibi genizden gelen tok bir sesi vardı. Doğulu aksanının verdiği hafif “kış”lamalı konuşması bu izlenimi kuvvetlendirir, bir an önce kaçıp köşedeki dönerciye gitmemek için kendimi zor tutardım. Nejat Amca'yı beraber indirdik mezara, Demir başından, ben ayaklarından. Ağlamadı ama severdi babasını. İnanmadığı halde bir-iki kürek toprak attıktan sonra avuçlarını açıp dua bile okudu. Sonraları ben sormadığım halde, “O ibadet kendime de-

ğil babamaydı,” diye savunmuştu kendini. İlgi duyduğu her şey, bir süre delicesine saplanıp kalsa bile yalnızca geçici bir hevesti onun için. Neyi arıyordu? Nereye varmak istiyordu? Bunu öğrenecek zamanım olmadı. Arayışı seviyordu herhalde. O arıyordu, biz de peşinden, “aradığı her neyse herhalde güzel bir şeydir” umuduyla sürüklenip duruyorduk. Gençlik işte! O hiç genç olmadı. Çocukluktan yetişkinliğe atlayıverdi. Cenazeden sonra akşam evlerine döndüğümüzde doğrudan doğruya odasına girip bir şişe şarap açtı, notalarını çıkardı, piyanonun başına otururken beni gönderdi... “Git artık!” dedi, ben de salona geçip bir süre Semihanım Teyze ve gözü yaşlı akrabalarla oturup ağlaştım, sonra sessizce çıkıp gittim. Eve dönmeden önce kebabçıya da uğradım galiba.

Bekliyoruz, Demir gelecek.

Nejat Amca’yı ben düşünürken, onlar acıktılar. Mezelerle donanmış geniş masanın başında ufak ufak atıştırtıyorlar. Sonra da çaktırmadan, özellikle ezme gibi şeyleri çatallarının tersiyle düzleyip tarazlıyorlar. Bir tek yumurtalı acı sarmaşık otuna dokunmuyorlar. Demir’in en sevdiği yemek dile getirilmemiş bir tabu gibi duruyor masanın ortasında. Alttan alta saygı duyuyorlar, şimdi artık soğumuş yumurtalı acı sarmaşık otuna. Buna da şükür. Verandada durduğum yerden, pencereden, her birinin yüzündeki pişmanlık ifadesini görür gibiyim. Sabahki o hararetle –ve neşeli– coşkudan eser kalmamış. Huzur dolu evlerine, sıcacık yataklarına kavuşmak için besbelli can atıyorlar. Bir de yavrularına. Ne işimiz var burada, diye soruyorlar kendi kendilerine tıpkı şu an benim yaptığım gibi. Nereden bulaştık bu işe? Bu soğuk cumartesi gecesi, evceğizlerinde güzel güzel yemeklerini yiyip, dizilerini seyredip, yatakçıklarında misler gibi sevişmek varken... Demir, on yedi yıl öncesinin hadisesi. On yedi

yıl az zaman değil. Demir bitti bizim için, tamam biz de seviyorduk ama geçmişte kaldı artık, tarih oldu, ne işimiz var burada? Altı ay öncesine dek hiçbiri öyle demiyordu ama. Canıgönülden onaylamışlardı Ali'nin akıl almaz önerisini. Ben de onaylamıştım. Önce, doğal olarak bana sormuştu zaten. Benden sonra herkes "evet"i yapıştırdı. Kapalı oylama yapsaydık "hayır" çıkardı. Kapalı oylamada ben de "hayır" derdim. Ama öyle yekten herkesin ortasında sorulunca, hiç düşünmeden "evet" demek zorunda kaldım. Boş bulunmadım da, diğerleri gibi ben de bunun olmayacak bir şey olduğuna inanıyordum. Kimsenin sahiplenmeyeceği düşünsel bir fantezi, ertesi sabah gülünüp geçilecek ipe sapa gelmez bir saçmalık. Şimdi geri dönmek şansımız olsa, çok geç olmasa, vazgeçerdik. Yemin ederim. Belki Ali, bir tek o isterdi.

Bekliyoruz İsmail. Demir gelecek. Aslına bakarsan erkek tatlısu marjinalinin Ali'yle birlikte gitmesi iyi oldu. Yol boyu durmadan konuşur, Demir'i oyalar, aklını dağıtır, işe yarar. Ali konuşmaz çünkü. Tel gibi gerilmiştir şimdiden. Bu gibi durumlarda soğukkanlılığını koruyamaz, esnek davranmayı beceremeyişinin verdiği bilinçsiz bir sinirle terslenir durur. Aynı anda hem Demir'le hem tatlısuyla hem de bu olayın her yönüyle baş etmeye çalışmak yeterince zorlamıştır Ali'yi. Gözünü yola diker, direksiyona yapışır, yanlış bir söz çıkacak diye ağzını bıçak açmaz. Tek başına gitmediği iyi oldu, evet. Tanıdığım Demir, hâlâ eskisi gibiyse eğer, tatlısu marjinaline kafayı çoktan takmış olur ve Ali'yi da kendi haline bırakır.

Ali'nin gül gibi karısı da kendisi gibi iyi niyetli. Birleşip, sorumlu anne babayı oluşturmak için kanatlanıp inmişler dünyaya. Allah'a inanmak için güzel bir örnek. Sigaramı sakınarak yakıp, biri görür de yanıma gelmeye kalkar diye pencereden içeri çaktırmadan bakıyorum. Etrafı kolaçan etmekten oturamadı kadıncağız. Bütün

sorumluluk ondaymış, sınavdan geçecekmiş gibi. Diğerlerinin işine geliyor, arkalarına dayanıp rahatça laflıyorlar. Demir'in geleceğini nasıl da unutuverdiler. Bakımlı ellerini çalımlı jestlerle kıvırtarak konuşuyorlar. Bu yaşta bizim kızların hepsi birörnek olmuş. Böyle düşünecek Demir. Solcu değil miydi bunlar yahu, diyecek. Kılık kıyafetleri, fönlü saçları, makyajları, kokuları, konuşmaları, oturup kalkmaları, göz çevresi kırışıklıkları dahi başka başka görünse de, bir şey var ki hepsini birörnek yapıyor. Nedir bu? Tuz mu, şeker mi? Bilmiyorum. Menopoz eşğinde bir Xanax jenerasyonu. Korkmayın kızlar, menopoza daha var. Kocalarınızın ilgisizliği yalnız sizin sorunuz değil. Birleşip, Dünya Bilinçli Kadınlar Konseyi'ni oluşturun. Sorunlarınıza birlikte çözüm arayın. İşe yarar mı bilmem. Hayatın tekdüzeliği kadın erkek hepimizin sorunu. Üzgünüm kızlar, hiçbiriniz "İyi" değilsiniz.

XLI. Beni izleyin.

XLII. Dünyayı kendimizden sakınarak namusumuzu kurtarmanın şanlı yürüyüşünü birlikte başlatalım. Gel.

XLIII. Utançtan bin kez ölmek yerine bir kez adam gibi ölmek için gel. Yüce Tanrı'nın huzuruna başımız dik, alınımız açık çikalım, gel. Çok üzdük onu, biraz da sevindirmek için gel. Er ya da geç öleceğiz, bari kendimiz yapalım bir işe yarasın, gel.

XXXVIII. Ey boğazına kadar günaha batmış insanoğlu! Hangi günahattan sakındın ki bundan da sakınıyorsun. İşlemeyi göze al ki daha büyük günahların ağırlığı altında ezilip gitme.

XLV. Ben gidiyorum ey insanoğlu, peşimden sen de gel.

Üniversite çağlarından bu yana haber alamadıkları arkadaşları Demir neden on yedi yıl sonra aniden çıkıp geliyor? Nasıl? Nereden? Geride bıraktığı tuhaf manifestodaki bu sözlerin anlamı ne?

Birbirimize sarıldığımızda çıplak bedenlerimizin sertliğini hissetmek, arzularımızı kamçulamakla kalmıyor, bizi gençliğimizin gücüne varıp her şeye üstten bakan vurdumduymaz ama keyifli bir kibrin bulutlarına yükseltiyordu. Ege'nin tuzlu suları arasında oynasırken, Olympos'un zirvelerinden eğlenmek için lütfedip inmiş bir çift tanrı ve tanrıçayı andırıyorduk.

2008 Yunus Nadi Roman Ödülü'nü kazanan Pembe Otobüs, 12 Eylül sonrası karmaşasında yetişen apolitik steril gençlerin romanı.

